

Bona Llevor

Setmanari Regionalista

Redacció i Administració:
Carrer del Carme, n.º 58

MALGRAT, 2 Juny de 1918
No's retornen els originals

Subscripció:
Un any 5'00 pessetes
Un trimestre 1'25
NOMBRE SOLT. 0'10

El lleó domesticat

Era una tarde desventurada per a la situació conservadora que presidia el Sr. Dato.

En un memorable discurs, don Antoni Maura se manifestà enemic del Gabinet y dirigí sos apostrofes al banch blau, en el que, 'ls ministres idoneus s'arremolinaven els uns als altres, com cercant recés per a aixoplugarse d'aquella tempestat desfeta, que entre ventades d'eloqüència, y llampechs d'indignació, amenassava destrossar la feble situació conservadora deixantla esmicolada en plé Parlament.

El venerable orador, redressat en el seu escó, tenia un aspecte apocalíptic, semblava un fiscal inexorable; la seva impecable levita, ample y descordada, prenia cayent de toga; el seu gest mirabonía semblava assenyalar un pròxim cataclisme, y en la seva faç de línies varonils, are se pintava l'homeica indignació d'Aquiles davant d'Agamenón, are la tristesa bíblica del profeta dels Threnos, plorant damunt de les runes de la ciutat santa. Les minories ajudaven ab ses interrupcions a l'obra enrunadora del nou Brenus que feya trontollar el Capitoli, y la majoria descomposta, esmaperduda y aglanada, per l'instint de conservació, llensava a voltes, alguna poruga protesta, semblant a la que esclata en els llavis del vianant quant el sopta un temporal a camp ras, sense ovirar un teulat, ni un arbre per a refugiarse.

En els moments culminants de

la catalinaria maurina, la majoria, encare que ab poch ajust, volgué rumorar, però dels banchs que frontereijen ab l'extrema esquerra, s'aixecá una veu de tró, que dominant al desafinat chor idoneu, exclamá ab frase lapidaria assenyant al Sr. Maura: «¡Ya conoceréis al león por su rugido!» Era el senyor Burell, que deixá esparverada a la majoria conservadora, no tant per la forsa de la seva veu, com per la justesa de la interrupció.

Desde aleshores han passat dies; els aconteixements s'han succehit; varies situacions s'han aixecat per a tornar a caurer, y D. Antoni Maura, l'esperança, no, d'un partit polítich, no, d'una banderia, no, d'una comunitat governant, sino d'una forsa social incontrastable, es President del Consell de Ministres.

Peró el venerable D. Antoni Maura, el lleó més hermós del Congrés, el rey de la selva parlamentaria, per desventures de la vida, portant la seva abnegació a fins un estéril sacrifici, resta presoner y domesticat, formant govern ab aquells de quins, éll havia dit, que penetrarhi en la vida pública «es como entrar con un caballo loco en una cacharrería».

I en Maura que de «les comies dels seus projectes ne feia qüestions de gabinet» y sol convertir en imperatius de consciencia les qüestions fonamentals de principi, sacrificant les seves conviccions, esborrant la seva gloriosa historia, esfumint la seva simpática i atrayent

figura, signa el decret d'amnistia, qu'es la consagració legal de les revolucions, qu'al interrompre la pau y fer parentesi a la vida ciutadana, no tenen més objecte que la concupiscencia del poder, y del festí del pressupost.

No s'ha decretat l'amnistia com un projecte de perdó, que si aixís fos, nosaltres la suscriuríem; no s'ha decretat l'amnistia ab entranyes de misericoreia, a la que'ns sentim sempre inclinats: l'amnistia es la moneda ab que s'ha pagat un servey: l'amnistia es la legalisació de les revoltes sense la noblesa d'un ideal; es el preu de una col·laboració inconfessable. Y don Antoni Maura que a si mateix se basta que per si sol s'omplena y que si l'hagués temptat l'ambició del poder, hauria comptat sempre ab el sector amplísim, que ocupen en el disch polítich espanyol, la gent que sols desitja ordre, justicia i moralitat, per un acte de monarquisme mal entés se veu obligat a signar la promulgació d'un decret, que no, per lo que es en si, sino per les circumstancies que'l determinen, representa una greu contradicció en l'istoria política del primer estadista de la nostra terra.

Com que a Espanya no's llegeix, y si's llegeix s'oblida, repassin els curiosos la premsa tota, publicada desde primers de Juliol fins a darrers d'octubre de l'any passat, i fassin després el favor de dirnos els esperits desapasionats, si aquella continuada excitació al motí, aquell estat permanent de subver-